

skal man meget hellere gøre det end beskatte Formuen. Og naar man ser paa vore indenlandske Forbrugsafgifter, synes det mig, at man i al Almindelighed kan sige, at de er ganske væsentligt Luksusskatter; der kan maaske være en enkelt Skat, om hvilken man kan sige, at det gælder ikke hele Skatten — jeg tænker her paa Restaurationsskatten —, men jeg tror ikke at tage meget fejl i, at Halvparten ganske sikkert falder paa Spiritus. Naar jeg nu ser paa det Statsregnskab, som er aflagt, og ser, at de indenlandske Forbrugsafgifter har indbragt hundrede og en Snes Mill. Kr., og at heraf har Spiritusskatten og Ølskatten udgjort 63 Mill. Kr., og jeg dertil lægger den Afgift, der hviler paa indførte Spirituosa, kommer vi op paa 70 Mill. Kr. Det drejer sig her aabenbart om fuldkommen Luksus, og jeg kunde ønske, at Skatteborgerforeningen vilde henlede Opmærksomheden derpaa, naar den taler om Skattnedsættelse. Der er jo det underlige Forhold her i Landet, at naar man ser, hvad der udgives til Spiritus, vil det nogenlunde svare til hele Statens Udgiftsbudget. Det kunde dog være, der her var en Post, som Folk selv kunde tænke lidt over at spare paa. Derfor maa jeg erklære mig ganske uenig med den højtærede Finansminister, naar han, hvis jeg forstod ham ret, sagde, at det var de indirekte Skatter, han vilde nedsætte. Jeg tror, at det skal vi overlade til Folk selv, de finder nok paa at lette sig selv for de Skatter, som aabenbart er Luksusskatter, og saa kan vi holde os til de direkte Skatter og søge at nedsætte dem, saa godt som vi nu kan. Jeg personlig ser saaledes paa det, at saa længe vi opretholder Drikketrafikken her i Landet, skal vi beskattede den saa højt som muligt, thi derigennem tror jeg, vi kan bidrage ikke saa lidt til at indskrænke denne Trafik, og det betragter jeg som et Gode. Derfor mener jeg, at den højtærede Finansminister bør forlade det Standpunkt, at vi skal nedsætte Forbrugsskatterne, men at vi bør holde os til de direkte Skatter og nedsætte dem og saa lade Folk selv om, hvor meget de vil betale af det, man kalder Luksus. Thi er der noget, man i første Linie skulde spare paa under vanskelige Forhold, forekommer det mig at være Luksus. I alt Fald har jeg ingen Medlidenhed, fordi der lægges Skat paa dem, som bruger deres Penge til Luksus.

Maa jeg lige til Slutning gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Holstein, som var inde paa at fremhæve det gode Finansstyre — saaledes forstod jeg ham —, som der havde været i den Tid,

Højre regerede her i Landet. Han siger bl. a. — maa jeg citere nogle faa Udtalelser —: „Skulde vi dømme det danske Folkestyres Værdi efter den Finanspolitik, som er ført i de senere Aar, ja maaske, som det ærede Medlem Hr. Drachmann sagde, lige siden Systemskiftet, saa bliver Dommen om det ikke blid. Det demokratiske Finansstyre kan jo godt kendetegnes ved stadig voksende Skatter og endnu stærkere voksende Gæld.“ Jeg tænker mig, at det ærede Medlem har glemt at se efter, hvordan det gamle Højreparti sluttede, thi uden at komme særlig ind paa det skal jeg gøre opmærksom paa, at først tømte man Statskassen for de Midler, der var, og dernæst var Forholdet det, at de sidste Aaringer, Højre regerede, var der Underskud paa Statsregnskaberne. I 1898—99 var der et Underskud paa 5 Mill. Kr., i 1899—1900 et Underskud paa lige ved 5 Mill. Kr., og først i 1900—01 var der et Overskud paa ca. 76 000 Kr., men da havde man laant mellem 11 og 12 Mill. Kr. I 1901—02 var der et Overskud paa 20 Mill. Kr., men da havde man laant 30 Mill. Kr. Forholdet var altsaa det, at man havde Ebbe i Kassen, og det første, Venstre-regeringen maatte gøre, da den kom til, var at optage et ikke ubetydeligt Laan. Yderligere kan jeg tilføje, at af Statsvirksomhederne gav Statsbanerne et Underskud paa 225 000 Kr. Jeg tror derfor ikke, at det ærede Medlem skal fremmane det, thi det viser intet lysteligt Billede. For øvrigt synes jeg, at man maa være fuldkommen klar over, at Udgifterne og for Resten Indtægterne med følger med Tiden, saadan som den nu en Gang er, og den Tid, der er gaaet siden 1900, er ikke gaaet spørløst hen over vore Hoveder. Jeg tror ikke, at man nu kunde tænke sig at operere med Tal som 78 Mill. Kr. — det er nu kun til Forrentning og Afdrag af Statsgælden og er ikke stort mere end Halvparten af Statens Lønninger. Nej, disse Tal kan man slet ikke operere med, naar man vil drage Sammenligning.

Endnu kunde jeg have Lyst til at gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Sundbo, som i sin Tale henvendte et Par Ord til Over-Skyldraadet. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at Lensbesidderne klagede over, at Ejendoms-skylden var for høj, og henstillede til Over-Skyldraadet ikke at tage Hensyn dertil. Jeg vil gerne gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er ikke Følelser, der er de afgørende med Hensyn til Vurderingen, men at alle Ejendomme, hvilke Er-